

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 5 (114)

poienita.iasi.mmb.ro

3 februarie 2013

Evangelhia și Apostolul

În Duminica a 32-a după Rusalii se citește **Evangelhia** de la Luca 19, 1-10 (a lui Zaheu), iar **Apostolul** din I Timotei 4, 9-15.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. și Dreptul Simeon;**
Sf. Proorociță Ana.

Evanghelia Praznicului Întâmpinării Domnului ne spune că, la Ierusalim, era un bătrân, numit Simeon, "drept și credincios", "care aștepta mângâierea lui Israel", adică venirea lui Mesia. El îl primește în brațe pe pruncul sfânt al Fecioarei Maria și a crezut în mod desăvârșit că Acela este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Alături de Dreptul Simeon, icoana privegherii umanității prin timpul istoriei, în așteptarea lui Mesia, este întregită de proorocița Ana, care, după moartea bărbatului ei, a rămas la Templu toată viața ei, zăbovind cu rugăciunea și cu postul. Pentru virtuțile ei, Dumnezeu a învrednicit-o a-L vedea pe Mesia, dar a binecuvântat-o și cu darul proorocii, căci "vestea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim" (Lc. 2, 38).

Întoarcerea lui Zaheu

„Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi... că n-am venit să chem pe dreți, ci pe cei păcătoși la pocăință.”

(Matei 9:12,13)

Iisus a făcut multe minuni: a redat orbilor vederea, i-a vindecat pe paralizici, a înviat morții. Dar mai există și alt tip de minuni, și anume convertirile miraculoase care nu sunt deloc mai mici sau mai puțin spectaculoase decât cele enunțate anterior. Cum să nu rămâi înmărmurit când vezi vindecarea unui suflet înnegrit și împietrit de patimi? Cât de minunat este un om renăscut, luminat de atingerea harului dumnezeiesc? Și avem atâtea exemple: tâlharul de pe cruce, Maria Magdalena, femeia samarineancă.

Ei bine, și Evangelhia de astăzi relatează un eveniment ce culminează cu o convertire, și ca să fiu mai exact: **convertirea lui Zaheu.**

Zaheu era „mai marele vameșilor și era bogat”. Din aceste puține cuvinte aflăm tot ce ne trebuie să știm despre omul acesta. În vremea lui Iisus vameșii erau urâți de popor deoarece erau angajați de puterea romană să strângă dările, iar aceștia de cele mai multe ori percepeau mai mult, pe spinarea poporului. Zaheu era chiar șeful vameșilor din orașul Ierihon.

Toată această tagmă se închina la Mamona, adică banii erau centrul vieții lor. Nu aveau niciun scrupul când venea vorba de făcut bani. Sfântul Teofilact al Bulgariei spune că Zaheu se îmbogățise din lacrimile săracilor.

Mă întreb oare câți dintre noi nu suntem la fel, câți nu punem pe primul plan grijile materiale și uităm să ne îngrijim de sufletul nostru? Câți nu uităm de Dumnezeu, transformând banul în idol făcând din el scopul vieții noastre!

Lui Zaheu însă nu i se încremenise sufletul în rău, nu-și pierduse de tot credința și conștiința, de aceea „el căuta să-L vadă pe Iisus”. Auzise de „Proorocul”, „Învățătorul”, „Făcătorul de minuni”, „Prietenul tuturor” care mânca în casa păcătoșilor, și care îi îndrepta pe toți cu dragoste și dorea să-L cunoască.

Dar o piedică se ivi în calea lui, pentru a-l împiedica să îl vadă pe Iisus: mulțimea era strânsă în jurul Mântuitorului, iar el „nu putea de norod < să-l vadă >, că era

mai mai mic de statură.”

Nu am amintit întâmplător de acest eveniment. Zaheu a fost pus la încercare pentru a arăta că într-adevăr dorește să-l vadă pe Învățătorul, și că este dispus să treacă peste orice lucru, care l-ar împiedica să-și atingă țelul.

Și azi mulțimea păcatelor și grijilor sau chiar oamenii îi împiedică pe mulți să-l cunoască pe Dumnezeu fie îndepărtându-i de El, fie luându-i în răs (ironizându-i).

Dar să vedem ce a făcut Zaheu! A trecut peste piedica ce îi apăruse înainte: „s-a suit într-un dud, căci pe acolo trebuia să treacă Iisus.”

Căci pentru toate marile acte ale vieții, și pentru credință îți trebuie mult curaj, determinare și voință. Trebuie să trecem peste părerile false ale lumii deoarece numai cei ce vor avea curajul să-l mărturisească pe Iisus în fața oamenilor vor fi răsplătiți. Trebuie să știm că Biserica noastră nu îi pedepsește sau condamnă pe păcătoși, ci păcatul săvârșit. Omul care alunecă în păcat nu trebuie alungat și marginalizat ca un leproș, ci trebuie ajutat să renunțe la calea greșită și să se apropie din nou de Dumnezeu. Deși era mai-marele vameșilor, Iisus tot îl numește pe Zaheu „fiu al lui Avraam”. Când a văzut la acest păcătos dorința sinceră de a-L cunoaște, l-a chemat imediat la Sine.

În casa vameșului s-a petrecut minunea convertirii, când Zaheu decide: „Jumătate din averea mea o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”.

În acest paragraf suntem învățați că nu ne este de nici un folos dacă facem milostenie cu bani câștigați pe nedrept, uitându-i pe cei pe care i-am păgubit. Nu trebuie doar să spunem că regretăm cele făcute ci, trebuie și să le îndreptăm cu fapte bune.

Iar dacă îndeplinim acestea, să fim siguri că și nouă ne sunt adresate cuvintele spuse lui Zaheu: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia!” Așa să ne ajute Dumnezeu!

Divorțul nu e niciodată o variantă, pentru un creștin

Am observat că societatea în care trăim astăzi este foarte permisivă și încurajează divorțul prin pârgurile și concepțiile ei. Divorțul nu este o opțiune, divorțul nu e "asul din mânecă" când apar probleme în familie, nu! Doamne ferește! Se vorbește prea simplu de divorț, se aduce aminte de el prea ușor. Divorțul în foarte multe cazuri nu e o soluție.

Dacă te-ai certat o dată - de două ori cu cel iubit, asta nu înseamnă că gata! s-a terminat. Dacă soția te-a supărat și nu face ce crezi tu că e bine, asta nu înseamnă că trebuie să divorțezi. Dacă soțul nu spală vasele sau se uită prea mult la televizor, sau iese prea des cu prietenii în oraș, soluția nu e ruperea căsniciei. Dacă relația dintre voi doi a devenit monotonă asta nu înseamnă că totul s-a terminat, sau că de acum lucrurile vor sta și mai rău.

Ce frumoasă e această unire dintre bărbat și femeie. Chiar și marele Apostol Pavel se miră zicând: "*Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică.*" Cine poate ști ce e în sufletele a doi tineri îndrăgostiți care se gândesc zi și noapte unul la celălalt, și care-și doresc să rămână împreună mereu, pe veșnicie? Numai Dumnezeu știe și numai El îi unește cu harul Său.

În cartea "Cântarea Cântărilor" din Vechiul Testament se vorbește despre un tânăr și o tânără și de dulcea lor poveste de dragoste. Sfinții Părinți ne spun că frumoasa tânără e Mireasa lui Dumnezeu: *Biserica*, iar tânărul minunat este Hristos. Astfel relația dintre bărbat și femeie este folosită pentru a explica **relația dintre Dumnezeu și poporul Său** (în *Vechiul Testament*) sau **dintre Hristos și Biserica Sa** (în *Noul Testament*). Oare e puțin lucru? Ce mare minune e iubirea dintre un bărbat și o femeie încât poate să fie luată ca model pentru legătura dintre Dumnezeu cu Biserica Sa. Ce onoare acordă Domnul căsătoriei și familiei, iar noi îi dăm așa repede cu piciorul.

Dacă Hristos Domnul ne spune "*Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc*" îndemnându-ne să recuperăm chiar relația cu dușmanii noștri, sau cu persoanele cu care nu ne înțelegem prea bine, sau cu cele care ne fac rău, cum să nu facem tot posibilul să recuperăm sau să reparăm relația cu soțul sau soția noastră.

Dacă Domnul îmi spune să-mi iubesc vrăjmașii, cum oare să nu-mi iert soția (soțul) dacă m-a supărat o dată, de două ori, sau de zece ori? O iert și comunic cu ea, și împreună putem trece peste asta. O iert și apoi mă rog lui Dumnezeu să ne ajute. Fac tot posibilul să fie bine și-mi cer eu iertare în fața ei (lui) chiar dacă nu e vina mea, dar îi

arăț ca o (il) iubesc.

Totul se poate rezolva. Mergem împreună la părintele duhovnic, îi spunem că de la un timp nu ne mai înțelegem, ne mărturisim păcatele, cerem ajutor, ne împărtășim și mergem înainte. Nu există căsnicie fără greutate, fără neînțelegeri, e normal, atâta timp cât păcatul ne robește, dar putem trece peste toate: "**În lume necazuri veți avea dar îndrăzniți Eu am biruit lumea**".

Aceasta este familia, să înveți să nu mai fii egoist, să nu mai faci ce vrei, ci să faci totul împreună cu cel iubit. Și învățând în familie să nu mai fii egoist, aplici asta și-n socie-

tate, iubindu-i dezinteresat și pe ceilalți oameni.

Pentru un creștin adevărat nu există varianta divorțului, el nu are în minte asta niciodată, ci are doar varianta iertării. A îngăduit Domnul un singur motiv pentru divorț, adulterul: "*Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârșească adulter, și cine va lua pe cea lăsată săvârșește adulter.*"

Sunt multe familii în care soțul își bate soția, sau bea foarte mult, sau stă mult plecat și nu prea dă pe acasă, sau câte și mai câte, dar toate acestea nu apar deodată, ci în timp, și ele trebuiesc rezolvate imediat ce au apărut primele simptome ale răului în familie. Maica Domnului este mereu aproape de familia creștină și a făcut multe minuni, a întors multe inimi, a adus multă pace în familii. Nimic nu-i este cu neputință.

"Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă" pentru că are putere Domnul să rezolve toate necazurile și toate neînțelegerile din familie.

(Claudiu Balan / ortodoxiatinerilor.ro)

Puterea Sfintei Cruci

Pe vremea stăpânirii otomane, sultanul, îndemnat de unul din neamul celor care l-au răstignit pe Hristos, l-a chemat pe un episcop ce se afla în cetatea cucerită de ei și l-a întrebat:

- **Evanghelia voastră este adevărată?**

- **Da, este adevărată, răspunse episcopul.**

- Atunci să bei acest pahar cu otravă că scris este: "*De veți bea otravă, nu vă va vătăma*".

Episcopul a cerut răgaz trei zile pentru rugăciune și, după trei zile, s-a adunat din nou ceata turcească cu sultanul în frunte, care-i dădu episcopului să bea un pahar plin cu otravă, dar cerându-i să nu facă Sfânta Cruce pe pahar, căci auzise sultanul că puterea crucii îndepărtează moartea.

Episcopul, care era om înțelept, luă paharul și îl întrebă pe sultan din care parte să bea, de aici, de aici, de aici sau de aici, făcând astfel cu cele trei degete semnul Sfintei Cruci pe gura paharului, iar sultanul ia zis că poate să bea de unde dorește.

Episcopul a băut și nu a fost vătămat deloc, dar a cerut puțină apă ca să clătească paharul și i-a spus sultanului:

- **Dă-i acum să bea și vrăjmașului lui Hristos care ți-a propus să faci aceasta.**

Acela a băut și a murit pe loc.

„Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui protivnic dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău”.

(Troparul Sfintei Cruci)

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - *Protopopiatul Pașcani*

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiivoievozi.poienita